

ven nu kommer ud, er det en Selvfølge, at den næst følgende Finanslov maa være affattet i Overensstemmelse med den da gjældende Lov, nemlig den nye Lov, og da Finansloven skal forelægges Rigsdagen den første Dag, efterat den er traadt sammen, hvorledes vil man da hurtigere og paalideligere kunne opnaae Oplysninger om bemeldte finansielle Resultater, end der paa denne Maade ganske simpelt kan opnaaes, nemlig at man allerede paa næste Rigsdags første Dag kommer til fuldkommen Kundskab om, hvorledes det vil stille sig efter den nye Lov, og altsaa faaer al mulig ønskelig Frihed til, forsaavidt man kan det, at indvirke paa Forholdet gennem Finansloven. — Det er altsaa kun for det Tilfælde, at den nuværende Lov skulde blive bestaaende, men da er det jo en Selvfølge, at Stamstutteriet maa bestaae i Kraft af den herskende Lov og i Overensstemmelse med alle de forhenværende Finanslove, ligesaa godt i det 4de Quartal som i de 3 første, og ligesom den hele Reduction jo blot er gjort ved et Regnestykke, ved at tage den fulde foreslaaede Sum, der, saavidt jeg husker, ganske fuldstændig stemmer med de tidligere Finanslove, multiplicere den med 3 og dividere Beløbet med 4, saaledes vil jo Bevillingen paa en særegen Tillægsbevillingslov naturligvis reducere sig til — og hvis jeg ikke har misforstaaet den ærede Ordfører, saa er det ogsaa den Forudsætning, hvorfra han er gaaet ud — at man bevilger den tilbagestaaende Fjerdedeel. Hade vi da ikke haft nok af saadanne Brøkbewillinger under Forhold, hvor vi ikke kunde undgaad dem, og kan der ansøres noget Motiv for, at vi atter skulde begynde paa hvad der, enten man nu vil kalde det uhyrligt eller hvilken anden Benævnelse man vil give det, dog er Noget, der Gudseelov nu ikke kendes paa vore Finanslove. Vor Finanslov er en Lov for Indtægter og Udgifter i det kommende Finantsaar, og Stamstutteriet skal i ethvert Tilfælde i det tilkommende Finantsaar bestaae i alle 4 Quartaler. (Tscherning: Ja hvem siger det?) Det siger den gjældende Lov, og det siger den eventuelle Lov — men jeg haaber, at den ærede Tale vil tillade mig at tale ud i Fred. At Stamstutteriet skal bestaae i det næstfølgende Aar, det er utvivlsomt hjemlet i den nu be-

staaende Lov og selv om den nye Lov indtræder, vil det ogsaa ifølge den bestaae (Ordføreren: Ja!); naar jeg undtager et enkelt Medlem, som maaskee kan faae et Par til at gaae med sig, er dette ikke bestridt her i Thinget og er eenstemmig vedtaget i Landstthinget, og i dette Dieblik svarede den ærede Ordfører paa Udvalgets Begne Ja dertil. Altsaa, Stamstutteriet skal, selv efter Udvalgets egen Forudsætning, under enhver Omstændighed bestaae i det næstkommende Finantsaar 4 Quartaler, og naar man nu ikke har haft Noget at indvende mod de dertil foreslaaede Summer, saagad jeg dog virkelig vidst, hvorfor man skal inddele Beløbet i $\frac{3}{4} + \frac{1}{4}$. Man gjør derved, mig vittterligt — det er muligt, at jeg tager feil — Noget, som ikke nogeninde er steet i vor constitutionelle Praxis. Jeg mener derfor, at vi ved denne Lov, affurat som ved alle de andre Love, der foreligge, bør lade Spørgsmaalet om dens eventuelle finansielle Resultater ude af Finansloven og derimod votere de Summer, som ville være fornødne under Forudsætning af, at den nuværende Lov vedbliver at eksistere; jeg troer ikke, at der dertil virkelig kan indvendes Noget. Derimod kan jeg meget godt see, at det, selv naar der var meget alvorlige Grunde dertil, kunde vække Betænkelighed at betrede den af Udvalget foreslaaede Wei. For at begynde med det Allermindste i saa Henseende troer jeg, at det vil stemme med de fleste Rigsdagsmænds Ønske, at Rigsdagen kan sluttes før Aarets Udgang; jeg troer dernæst, at det vil være meget lidet tjenligt, dersom man gjorde det nødvendigt, at Finansloven skulde komme tilbage hertil, ligesom det ogsaa er af væsentlig Interesse, at der mellem Rigsdagen og Rigsraadet bliver en lille Frist til Overveielse af de store og alvorlige Spørgsmaal, der kunne forestaae; endelig troer jeg, at det vilde være høist betænkeligt at fremkalde en Conflikt mellem Regjeringen og Folkethinget eller Rigsdagen; og det ikke blot i en saadan Sag, hvor Thingets Ønske ikke har mødt mindste Modstand fra Regjeringens Side, men i et saadant Dieblik, som nu er tilfælde; dette skal jeg ikke udvilde videre, da Enhver vil kunne forstaae mig.